

hen til det for ikke længe siden afholdte Valgmandsvalg til Landstinget, viser det sig, at denne Linie er fortsat, og det er mit Haab og min Tro, at den stadig vil fortsættes, saa at der kommer den Dag, da vi ikke nøjes med at være relativt Flertal, men bliver det virkelige Flertal i dette høje Ting og forhaabentlig ogsaa, selv om der er lagt visse Hindringer i Vejen, i Landstinget. Der er jo den store Forskel, naar Demokratiet og naar de Konservative har Magten i vort Land, at medens vi kun har Flertal her i Tinget, men møder Modstand oppe i Landstinget, fordi der er et Flertal imod os deroppe, har Venstre og de Konservative ganske anderledes blide Kaar. Naar de er ved Magten i Folketinget, har de i Virkeligheden Rigsdagsmagten og er i Stand til at gennemføre, hvad de vil, uden at støde paa Vanskeligheder og Hindringer oppe i Landstinget. De har altsaa fuldt og helt Ansvar for, hvad de foretager, for de har fuldt og helt Magten til at gennemføre, hvad de ønsker at gennemføre. Vi er jo ganske anderledes stillet, vi maa, hvis vi skal have noget gennemført, se at lempe os frem, efter hvad Landstinget nu vil være med til at gennemføre. Nu ved jeg godt, at vi har Vælgerne i Ryggen, hvis det kniber, men man begynder jo ikke med Vælgerne, man begynder selvfølgelig med at prøve sig frem, om det er muligt at faa gennemført de Reformer, de Lovforslag, som vedtages henede i Folketinget.

Den nuværende højtærede Statsminister fremsatte en Udtalelse her i Tinget den 30. April. Efter en Udtalelse om, at dette Ministerium var en naturlig Konsekvens af Folketingsvalget, sagde han bl. a. — og det vil jeg gerne have Lov til at understrege — : „Ministeriet vil føre en demokratisk Samfundspolitik, ved hvilken der tages Hensyn til alle Landets Erhverv og til alle berettigede Interesser i Samfundslivet.“ Denne Udtalelse kan selvfølgelig hele den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe fuldt ud anerkende og slutte sig til. Hvis der skulde være Tvivlere — saadanne findes jo —, som vilde mene, at det maaske alligevel ikke er den Politik, som Ministeriet kan føre — man er jo meget tilbøjelig til at kalde Socialdemokratiet et Klasseparti, et Parti, som ensidigt repræsenterer en enkelt Klasse —, vil jeg gerne have Lov til at bringe i Erindring en Udtalelse af et tidligere konservativt Medlem af dette Ting, nuværende Landstingsmand Hr. Schovelin. Han sagde en Gang under Behandling af Skattelove her i Rigsdagen nogle Ord, som jeg har bidt Mærke i, og som jeg

synes bekræfter, hvad jeg nu vil sige. Han sagde, at det var Arbejderne, Smaafolkene, der havde mest Interesse i, hvorledes Landet var styret, og hvorledes Forholdene var indenfor Landets Grænse; de er nemlig afhængige deraf, Smaafolk er nødt til at blive her i Landet, og de er derfor i allerhøjeste Grad afhængige af, hvorledes alle Forhold udvikler sig. De rige, sagde det paagældende Medlem, kan sagtens klare sig, med deres Penge i Haanden er de i Stand til at skaffe sig alle de Goder, de vil, og de kan skaffe sig dem, hvor de vil, de er ikke i den Grad bundet til Fædrelandet, til Danmark, de kan bo, hvor de vil, i Verden, og deres Penge aabner dem Mulighed for at leve godt, hvor de bor. Anderledes er det med Smaafolk; de er nødt til at blive her. Det har han fuldkommen Ret i. Det ærede Medlem brugte det ganske vist til en Motivering, som jeg ikke kan anerkende Rigtigheden af. Han mente, at de, der havde mest Brug for Landets Institutioner, var ogsaa dem, der skulde betale Skatterne, hvorimod de rige kunde købe disse Goder selv, og han syntes derfor, der ikke var megen Mening i, at man talte saa meget om Skattepligt, man burde snarere tale om, hvem der havde Gavn af Skatterne, de skulde betale. Det var den korte Mening af disse Udtalelser. Det er jeg naturligvis ganske uenig med ham i; men Udtalelsen er jo ikke uinteressant, for saa vidt den belyser de Konservatives inderste Ønsker, naar der tales om Skattepolitik. Særlig interessant er Udtalelsen, for saa vidt som den understreger, at Arbejdere og Smaafolk er i allerhøjeste Grad interesserede i, at man har det godt i Landet, at Landets Erhverv trives godt, og at Landets, Statens, Kommunernes og andre Foranstaltninger er saaledes, at der er saa godt at leve for Smaafolk som muligt.

Denne Udtalelse synes jeg i allerhøjeste Grad netop fører Beviset for, at det, den højtærede Statsminister udtalte i sin korte Programtale, var ramme Alvor. For det er jo saa fuldkommen rigtigt, at hvis nogen Del af vort Erhvervsliv har det daarligt, enten det nu er Industrien eller Landbruget, saa er først og fremmest de danske Arbejdere interesserede i, at det kan blive anderledes, at det kan blive bedre. Enhver Erhvervskrise, det være sig ude paa Landet eller i Byerne, vil først og fremmest mærkes af de smaa i Samfundet, vil først og fremmest gaa ud over Arbejderne. De rige har mange Midler til at holde Virkningerne af saadanne Forhold borte fra sig, det har Arbejderne ikke, de faar dem straks at føle.